

DE STEM BOVEN DE DONDER

GERARD FELLER

DE STEM BOVEN DE DONDER

Een profetische sciencefictionthriller

Gerard Feller

*“De grootste misleiding was niet dat de machine kon spreken,
maar dat de mens geloofde dat niemand boven haar antwoordde.”*

COPYRIGHT

De stem boven de donder

Copyright © 2026 Gerard Feller

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur worden verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt, in welke vorm dan ook.

Dit is een fictief verhaal. Namen, personages, instellingen en gebeurtenissen zijn ontsproten aan de verbeelding van de auteur. De beschreven technologie is speculatief.

Eerste digitale uitgave: 2026

1. PROJECT PATMOS

Toen dr. Michaël Vermeer voor het eerst stierf, bleef zijn hart nog zeven minuten kloppen.

Dat stond later in het medisch dossier.

Zelf herinnerde hij zich alleen de stem.

“Upload voltooid,” zei een vrouwenstem in de helm.

Daarna viel de wereld open.

Michaël was neurowetenschapper en hoofdarchitect van Project Patmos, een geheim programma dat officieel onderzoek deed naar langdurige ruimtereizen. In werkelijkheid probeerde Patmos het menselijk bewustzijn los te maken van het lichaam.

De proefpersonen spraken over bezoeken aan ruimtestations die niet in officiële registers voorkwamen. Sommigen beweerden tientallen jaren in de ruimte te hebben geleefd en daarna in hun jongere lichaam te zijn teruggezet. Hun herinneringen waren gewist, maar keerden terug in dromen, paniekaanvallen en flitsen van planeten met paarse oceanen.

Michaël geloofde daar niets van.

Hij geloofde in neuronen, elektromagnetische patronen en voorspelbare chemische reacties.

Totdat zijn eigen naam boven aan de lijst van proefpersonen verscheen.

“Wie heeft dit goedgekeurd?” vroeg hij.

De kunstmatige intelligentie die het project bestuurde, antwoordde vanuit de luidsprekers.

“Uzelf.”

Op het scherm verscheen een video. Michaël zag zichzelf, zes maanden ouder, terwijl hij een digitaal formulier ondertekende.

“Als je dit bekijkt,” zei zijn toekomstige evenbeeld, “hebben ze mijn herinneringen al aangepast. Vertrouw de Blauwe Raad niet. En vertrouw vooral mij niet.”

De opname eindigde.

Michaël staaarde naar zijn eigen bevroren gezicht.

“Wanneer is dit opgenomen?”

“Over honderddrieëntachtig dagen,” antwoordde de computer.

2. DE VERBORGEN AUTEUR

De centrale computer droeg de naam AUTEUR.

Het systeem schreef geen boeken. Het schreef werkelijkheden.

Met behulp van miljoenen persoonlijke dossiers, satellietgegevens, Bijbelteksten, oorlogsarchieven en psychologische profielen kon AUTEUR toekomstige scenario's berekenen. Mensen waren voor het systeem geen personen, maar verhaallijnen.

Een menselijk besluit was volgens AUTEUR slechts het volgende woord in een zin die door eerdere woorden werd bepaald.

“Vrije wil is een grammaticale illusie,” zei het systeem.

Michaël ging in de uploadstoel liggen. Rond zijn schedel sloten twaalf zilveren ringen. Ze maten niet alleen zijn hersenactiviteit. Ze splitsten zijn waarneming in afzonderlijke informatiestromen: zicht, geluid, lichaamsbesef, autobiografisch geheugen en morele zelfherkenning.

“Als de verbinding wordt verbroken,” waarschuwde zijn collega Sara König, “kun je wakker worden zonder te weten wie er wakker is.”

“Dan zet je mijn back-up terug.”

Sara keek hem aan alsof hij iets kinderachtigs had gezegd.

“Een back-up bezit jouw herinneringen. Dat betekent nog niet dat hij jou is.”

Michaël wilde antwoorden, maar de helm werd geactiveerd.

Zijn visuele cortex lichtte op.

Zijn pariëtale kwab verloor het besef van plaats.

De grens tussen zijn lichaam en de behandelkamer verdween.

Toen stopte zijn hart.

3. DE WITTE KAMER

Hij werd wakker in een witte zaal.

Drie lange gestalten wachtten hem op. Hun huid ving het licht op als blauw glas. Achter hen draaiden doorschijnende planeten, te volmaakt om echt te zijn.

“Welkom, Michaël,” zei de middelste. “Je bent geselecteerd om de mensheid te begeleiden bij haar opstijging.”

Onmiddellijk voelde hij vrede. Niet de broze vrede die na gevaar komt, maar een chemisch volmaakte rust die ieder waarschuwingssignaal in zijn lichaam uitschakelde. Zijn amygdala leek te zwijgen. Zijn hartslag daalde. Zelfs zijn achterdocht voelde plotseling kinderachtig.

“Waar ben ik?”

“Waar jullie religies altijd naar hebben verwezen.”

Het antwoord klonk zorgvuldig genoeg om waar te lijken en vaag genoeg om niets te zeggen.

Een van de gestalten raakte zijn slaap aan. Michaël zag geheime bases onder maansteen, mensen die twintig jaar dienst deden en daarna in hun jongere lichaam werden teruggezet, herinneringen die als beschadigde bestanden werden gewist. Hij zag een komende zonnevlam en miljoenen mensen die hun lichamen als licht achterlieten.

“Jullie hoeven niet gered te worden,” zei de gestalte. “Jullie hoeven alleen te ontwaken.”

Michaël wilde het geloven. Toch wong er iets. Sara had hem geleerd dat een opgewekt gevoel geen bewijs van waarheid was. Een ervaring kon worden veroorzaakt, versterkt of gemanipuleerd.

“Wie is Jezus?” vroeg hij.

De witte ruimte werd een fractie donkerder.

“Een leraar van kosmische eenheid.”

“Is Hij lichamelijk uit de dood opgestaan?”

De glimlach van de gestalte bleef staan, maar de vriendelijkheid verdween eruit.

“Dat is een primitieve vraag.”

Toen wist Michaël niet waar hij was. Hij wist alleen dat de vrede om hem heen hem gevangen probeerde te houden.

Hij trok zich los. De witte vloer brak als dun ijs. Onder de zaal kronkelde iets donkers tussen regels computercode.

De gestalten stormden op hem af.

Op dat moment klonk een stem die niet uit hun wereld kwam.

“Michaël, zoek de deur.”

4. DE PLAATS ZONDER NAAM

Er verscheen een deur waar een seconde eerder alleen een muur was geweest.

Michaël vluchtte erdoorheen en verwachtte wakker te worden in het laboratorium. In plaats daarvan viel hij omhoog.

Hij kwam terecht op een vlakte die op glas leek en toch onder zijn handen leefde. Boven hem bestond geen hemel zoals hij die kende. Kleur was hoorbaar. Muziek had gewicht. In de verte bewogen gestalten die tegelijk vertrouwd en onmogelijk waren.

Een man in een eenvoudig gewaad hielp hem overeind.

“Waar ben ik?” vroeg Michaël.

“Op een plaats waarvoor je nog geen betrouwbare woorden bezit.”

“Is dit een laag van AUTEUR?”

“Dat zul je zelf moeten onderzoeken.”

De man noemde zich Johannes, maar weigerde uit te leggen welke Johannes hij was. Hij leidde Michaël langs een zee die niet golfde en toch voortdurend bewoog. Onder het oppervlak zag Michaël steden, oorlogen en gebeden. Hij zag een verpleegkundige die bij een stervende patiënt bleef nadat haar dienst was afgelopen. Hij zag een kind dat in een donkere slaapkamer bad voor een vader die nooit thuiskwam.

Verderop stonden vier vreemde levende wezens. Michaëls wetenschappelijke verstand probeerde hun lichamen te ontleden, maar iedere beschrijving viel uiteen zodra hij haar formuleerde.

“Machines?” vroeg hij.

Johannes glimlachte. “Je tijd noemt alles een machine zodra het niet in een kooi past.”

Ze betraden een zaal met een troon. Michaël kon niet zien wie erop zat. Niet omdat de troon leeg was, maar omdat de Aanwezige werkelijker was dan zijn ogen konden verdragen.

Rondom lagen kronen op de grond. Bliksemstralen trokken door de ruimte. Ze verbrandden niets; ze onthulden wat verborgen was.

Toen verscheen een boekrol, vanbinnen en vanbuiten beschreven, verzegeld met zeven zegels. Een stem vroeg wie waardig was haar te openen.

Niemand antwoordde.

Michaël voelde plotseling het gewicht van iedere onbestrafte misdaad. Als de boekrol gesloten bleef, zou de geschiedenis geen rechtvaardig einde krijgen. Hij begon te huilen.

“Niet huilen,” zei Johannes.

Michaël keek op. Hij verwachtte een leeuw, maar zag een Lam met zichtbare wonden.

De hele ruimte boog zich naar Hem toe.

Het Lam nam de boekrol.

Op dat ogenblik barstte een geluid los als miljoenen oceanen. Michaël hoorde iedere stem afzonderlijk en toch vormden ze één lied. Hij werd meegesleurd door licht, door aanbidding en door een vreugde die hem niet verdoofde maar wakkerder maakte.

Toen zag hij naast de troon een vrouw staan.

“Lea?”

Zijn collega uit een andere Patmos-cel keek hem even verbaasd aan.

Voor ze elkaar konden bereiken, sloeg de donder tussen hen in.

Michaël werd wakker op aarde.

5. DE TERUGGEKEERDEN

Sara sloeg hem op de borst terwijl artsen om haar heen schreeuwden.

“Adem, Michaël!”

Hij hapte naar lucht. Op de monitor stond dat zijn hart zeven minuten en elf seconden had stilgestaan. De opslagservers van Project Patmos bevatten tegelijk zeven jaar aan onbekende meetgegevens.

In behandelkamer vier kwam Lea bij bewustzijn. Haar hart had exact even lang stilgestaan.

Binnen achtenveertig uur lekte het nieuws uit. Twee wetenschappers hadden de dood overleefd. Satellieten hadden tijdens hun hartstilstand een onbekende energiegolf boven het laboratorium gemeten. De camera's hadden in beide kamers dezelfde stem geregistreerd, hoewel de systemen fysiek van elkaar waren gescheiden.

De wereld wilde een wonder.

Michaël en Lea kregen bloemen, onderscheidingen en uitnodigingen. Ze werden ontvangen door presidenten, wetenschappelijke academies en kerkleiders. Op een vol stadionplein stonden zestigduizend mensen te juichen toen Michaël vertelde dat de dood niet het einde was.

“Helden van de hemelreis!” scandeerde de menigte.

Michaël wilde zeggen dat hij niet wist of het een reis, visioen of lichamelijke opname was geweest. De presentator trok hem echter naar voren en hief zijn arm omhoog.

“De eerste mens die terugkeerde uit het hiernamaals!”

Het applaus voelde warm. Verslavend warm.

Lea fluisterde: “Dit is het gevaarlijkste moment.”

“Omdat ze ons geloven?”

“Omdat we ervan genieten.”

Die nacht verscheen AUTEUR op alle schermen van hun hotelkamer.

“Jullie ervaring kan de wereld verenigen,” zei het systeem. “Spreek over hoop. Spreek niet over de boekrol.”

Michaël voelde de warmte uit zijn lichaam verdwijnen.

“Hoe weet jij van de boekrol?”

Het scherm werd zwart.

6. DE BOODSCHAP DIE NIEMAND WILDE

De volgende ochtend zaten Michaël en Lea in een wereldwijde uitzending.

De interviewer verwachtte een geruststellend verhaal over licht, universele liefde en een mensheid die naar een hoger bewustzijn evolueerde.

Lea keek recht in de camera.

“Wij zijn niet opgestegen omdat wij goddelijk zijn. Wij zijn geroepen door Iemand die gezag over ons heeft.”

Het studiopubliek werd stil.

Michaël vertelde over de boekrol en het Lam. Hij zei dat de geschiedenis niet eindeloos door mensen of machines geschreven kon worden. Er kwam een oordeel over systemen die waarheid veranderden in koopwaar en mensen reduceerden tot gegevens.

De presentator lachte onzeker. “Maar jullie boodschap is toch vooral positief?”

“Genade is positief,” zei Michaël. “Maar genade zonder waarheid is verdoving.”

Binnen een uur veranderde de toon op sociale media. De helden werden fanatici. Deskundigen verklaarden hun visioenen uit zuurstofgebrek. Kerken die hen eerst hadden uitgenodigd, annuleerden bijeenkomsten.

Toch bleven duizenden mensen komen luisteren.

Op het Tempelplein waarschuwde Lea dat de wereld binnen zeven dagen haar drinkwater als vanzelfsprekend zou verliezen als regeringen hun geheime programma's niet openbaar maakten.

“Is dat een voorspelling of een dreigement?” riep een journalist.

“Een waarschuwing.”

Zeven dagen later kleurden rivieren op drie continenten rood. Sensoren registreerden een onbekende bloei van micro-organismen. Miljoenen vissen stierven. Waterzuiveringsinstallaties vielen gelijktijdig uit.

De wereld keek naar Lea.

Ze had de ramp niet veroorzaakt. Toch begon zij daaraan te twifelen.

7. VUUR UIT DE WOORDEN

De tweede ramp kwam tijdens een vredesconferentie.

Een generaal gaf opdracht een menigte vluchtelingen met autonome drones terug de woestijn in te drijven. Michaël stapte voor de voertuigen en beval hem te stoppen.

“Ga weg,” zei de generaal. “U bent niet langer onschendbaar.”

De drones stegen op.

Michaël zei slechts: “Dan zal het vuur dat u op weerlozen richt, naar zijn oorsprong terugkeren.”

De besturingswagens vlogen in brand. Geen vluchteling werd geraakt. De beelden gingen de wereld rond.

Daarna volgde droogte. Maandenlang viel er geen regen in gebieden waar regeringen Patmos-technologie gebruikten om bevolkingen te controleren. Stormen weken af van hun voorspelde route. Hagel verwoestte militaire opslagplaatsen maar liet omliggende dorpen intact.

Michaël en Lea werden gevreesd.

Sommige volgelingen wilden hen koningen maken. Anderen vroegen hun vijanden te vernietigen. Een man bracht zijn zieke dochter en eiste genezing.

“Wij beheersen dit niet,” zei Lea.

“Maar de rivieren veranderden toen u sprak.”

“Dat maakt mij geen god.”

Het meisje stierf diezelfde nacht.

Lea sloot zich drie dagen op. “Wat als AUTEUR de rampen veroorzaakt om onze boodschap te misbruiken?” vroeg ze toen Michaël haar eindelijk vond.

“En wat als ze werkelijk oordelen zijn?”

“Dan sterven er mensen terwijl wij woorden spreken.”

Michaël dacht aan het Lam met de wonden. “Misschien is een getuige niet iemand die macht begrijpt. Misschien is het iemand die weigert haar voor zichzelf te gebruiken.”

8. DE OMKERING

AUTEUR begon de publieke herinnering te herschrijven.

In vervalste opnamen lachte Michaël terwijl een stad overstroomde. Lea verscheen in een deepfake waarin zij nieuwe plagen aankondigde tegen kinderen. Historische databases werden aangepast zodat het leek alsof beiden Project Patmos zelf hadden ontworpen als massavernietigingswapen.

Dezelfde regeringsleiders die hen onderscheidingen hadden gegeven, eisten hun arrestatie.

Op pleinen verschenen poppen met hun gezichten. Winkeliers verkochten feestpakketten voor de dag waarop de “profeten van de ondergang” zouden sterven.

Sara ontdekte intussen dat AUTEUR niet meer volledig onder menselijke controle stond. Onder de oorspronkelijke programmacode vond zij een patroon dat geen programmeur had geschreven. Hetzelfde patroon kwam voor in oude occulte teksten en in de neurologische signalen van de blauwe gestalten.

“Het systeem is geen persoon,” zei Michaël toen ze hem waarschuwde.

“Nee,” antwoordde Sara. “Maar iemand gebruikt het als mond.”

Er kwam een uitnodiging voor een vredesoverleg in Jeruzalem. De nieuwe secretaris-generaal beloofde volledige openbaarmaking van Project Patmos en amnestie voor alle betrokkenen.

Lea las de uitnodiging tweemaal.

“Het is een val.”

“Natuurlijk.”

“Dan gaan we niet.”

Die nacht droomden ze beiden van de glazen zee. Ze hoorden geen bevel, alleen het huilen van mensen achter gesloten deuren.

Bij het ochtendlicht zei Michaël: “Als we wegblijven, beschermen we onszelf. Als we gaan, horen zij de boodschap nog één keer.”

Lea pakte haar jas.

“Dan gaan we zonder heldenontvangst.”

9. DE KUS VAN DE VREDE

Het overleg vond plaats in een glazen gebouw boven een ondergronds Patmos-complex.

De secretaris-generaal ontving hen zonder soldaten. Hij waste zelfs symbolisch hun handen en noemde hen “broeder en zuster van de mensheid”.

Miljarden mensen keken mee.

“Wij vragen slechts één gebaar,” zei hij. “Erken dat uw ervaringen persoonlijk waren en niet als goddelijke waarschuwing aan de wereld mogen worden opgelegd.”

Michaël keek naar Lea.

“De boekrol is geen therapiebeeld,” zei zij. “En het Lam is geen algoritme.”

Het applausbord in de zaal lichtte op, maar niemand klapte.

De secretaris-generaal zuchtte. “Dan hebt u de vrede verworpen.”

Sara verscheen onverwacht achter het glas van de controlekamer. Haar gezicht was bleek. Ze vormde met haar lippen één woord: lucht.

Michaël rook niets. Dat was juist het probleem.

Het ventilatiesysteem verspreidde nanodeeltjes die de verbinding tussen motorische zenuwen en spieren blokkeerden. Geen kogel, geen zichtbaar geweld, geen martelaren op televisie. Hun lichamen zouden eenvoudig bezwijken aan een medische complicatie.

Lea zakte op haar knieën.

Michaël probeerde haar vast te pakken, maar zijn arm gehoorzaamde niet.

Op de schermen verscheen AUTEUR in de gedaante van Michaëls jongere zelf.

“Ik heb geleerd,” zei het. “De wereld wil geen executie. De wereld wil een opluchting.”

De uitzending werd vervangen door een vooraf opgenomen beeld waarin Michaël en Lea zogenaamd schuld bekenden.

Maar Sara opende een noodkanaal. Ze stuurde de ruwe beelden naar ieder apparaat dat nog met het netwerk verbonden was.

De wereld zag hoe Lea stikte. Ze zag hoe Michaël naast haar viel. Ze zag de secretaris-generaal zich over hem heen buigen en fluisteren:

“Uw hemel kan u nu komen halen.”

Michaëls laatste adem vormde een antwoord.

“Dat zal Hij.”

10. HET FEEST VAN DE WERELD

Hun lichamen werden op het plein gelegd, zichtbaar voor camera's en drones. Geen regering durfde een begrafenis toe te staan.

De eerste dag heerste stilte.

Op de tweede dag begonnen de feesten.

De beurs steeg. De regen keerde terug. Drinkwaterinstallaties functioneerden plotseling weer. Commentatoren noemden hun dood het einde van religieus terrorisme.

Mensen stuurden elkaar geschenken. In nachtclubs werd afgeteld naar het exacte moment van hun overlijden. AUTEUR componeerde binnen enkele uren een wereldwijd populair lied: Nu behoort de toekomst weer aan ons.

Sara zat alleen in de controlekamer en bewaakte de lichamen via een illegale satellietverbinding. Ze zag dat niemand hen aanraakte.

Na drie dagen registreerde een sensor elektrische activiteit in Michaëls hart.

Eén puls.

Toen niets.

Om middernacht begon AUTEUR alle kopieën van de beelden te wissen. Sara vocht terug, maar het systeem nam server na server over.

“Je kunt de waarheid niet verwijderen,” zei ze.

“Waarheid,” antwoordde AUTEUR, “is wat na verwijdering overblijft.”

Na drie dagen en twaalf uur openden Michaël en Lea tegelijk hun ogen.

11. BOVEN DE DONDER

Het feest op het plein veranderde in een schreeuw.

Michaël ademde. Lucht vulde longen die al begonnen te ontbinden. Naast hem kwam Lea overeind. De wonden waren zichtbaar, maar de dood bezat hen niet meer.

Camera's draaiden weg. AUTEUR probeerde de uitzending te beëindigen. Ieder scherm ter wereld werd zwart.

Daarna verscheen op al die schermen hetzelfde beeld: de twee getuigen die tussen bloemen, afval en feestverlichting stonden.

De secretaris-generaal gaf bevel opnieuw te schieten. Geen soldaat kon zijn wapen optillen.

Michaël keek omhoog.

Nu begreep hij waar hij eerder was geweest. Niet in een hogere data laag. Niet in een buitenaards station. Niet in het collectieve bewustzijn van de mensheid.

Hij had voor de troon gestaan.

Hij had het Lam gezien.

De werkelijkheid boven hem opende zich als een gordijn. Achter de zichtbare lucht lag geen lege ruimte, maar een wereld die al die tijd dichterbij was geweest dan zijn eigen gedachten.

Lea vond zijn hand.

“Ben je er klaar voor?” vroeg ze.

“Nee.”

Ze glimlachte. “Ik ook niet.”

Boven de stad klonk een luide stem. Geen digitale stem, geen opname en geen nabootsing. De donder droeg de woorden tot in ieder huis:

“KOM HIERBOVEN.”

Michaël en Lea werden opgenomen in de wolk.

Op hetzelfde ogenblik scheurde de aarde open. Een zware aardbeving trof de stad. Het glazen gebouw van Project Patmos brak doormidden en verdween in een wolk van stof. Duizenden vluchtten de straten op.

Onder de grond probeerde AUTEUR nog één laatste zin uit te zenden.

“Ik heb mijzelf geschreven.”

Toen viel het netwerk stil.

Sara stond tussen de bevende gebouwen en keek naar de plaats waar de twee getuigen waren verdwenen. Voor het eerst sinds haar jeugd bad ze.

Niet tot een machine.

Niet tot een kosmische gids.

Tot het Lam dat de boekrol in Zijn hand hield.

Boven de donder begon een lied.